

Tuga u vrtiću

Kada sam bio još mali, točno prije osam godina, nisam volio ići u vrtić. Uvijek sam radije bio doma, igrao se sa svojom sestrom ili gledao starijeg brata kako igra igrice na računalu. Vrtić mi je više bio nekakva obveza, zamorna i nezanimljiva. Nisam volio hranu u vrtiću, a i nisam imao puno prijatelja. Uvijek sam bio tih, pristojan i miran. Bio sam podosta ozbiljan za svoje godine (valjda jer sam puno vremena provodio sa starijim bratom), pa mi se ponekad činilo glupim kada bi se ostala djeca smijala nečemu što nije smiješno i imala djetinjaste izraze. Često sam samo čekao da tata dođe po mene i odveze me kući.

Bila je zima. Osvanulo je hladno, zimsko jutro, a zbog hladnoće i kiše, dan je bio baš kao stvoren za ostati kod kuće. Ipak, morao sam u vrtić sa svojom sestrom koja je išla u manji odjel, za one najmlađe- jaslice. Kada su nas mama i tata dovezli, bio sam loše volje zbog sive atmosfere. Tete su me voljele, ali ja sam uglavnom sjedio i nešto crtao. Za igru nisam bio raspoložen, a najviše mi je bilo dosadno kada smo se morali ići igrati van. Ljeti bi to bilo lijepo jer bismo mi djeca trčali, klackali se, ljuljali, spuštali niz tobogan, igrali se kuhara, skrivača i lovice. No, zimi, igra vani bila je očajna. Toga dana snijega uopće nije bilo, nego je sve bilo zaleđeno i vladao je mraz. Uglavnom, bilo je hladno i za mene potpuno bezvoljno. Kada smo morali izaći van, ostala djeca su se rastrčala, ali meni po toj zimi baš i nije bilo do igre. Tako sam samo stajao na pločniku i čekao kada ćemo više moći krenuti unutra. Tada mi je prišla jedna od teta i upitala: «A zašto se ti ne igraš? Pa vidiš da ćeš se tako ugrijati, a ovako smrznuti.», rekla je umilnim glasom i podragala me po kosi. «Moraš se barem malo prošetati.», nastavila je. Na to sam pod pritiskom samo rekao: «A ne bih.». «Pa kako ne želiš?», i dalje je ispitivala što je mene ljutilo i rastužilo, pa sam samo šutio. Na moje zaprepaštenje, pozvala je jednu djevojčicu, dosta stariju od mene, nekako oholu i strogu. «Evo, to je Ana.», objasnila mi je i rekla: «Ana, želiš li se malo prošetati s Robinom da se razbudi?». Ana me samo strogo gledala i klimnula glavom. «Ali ja ne bih...», rekao sam s odbojnošću u glasu i malim suzama u očima. No, teta je već otišla pridružiti se tračanju s ostalim tetama. Ana je i dalje piljila u mene svojim otrovnim pogledom, a kada sam pokušao pobjeći, čvrsto i iznenada zgrabila me za nadlakticu i povukla ka sebi. «Pusti me!», plakao sam, ali Ana nije puštala moju nadlakticu iz čvrstog stiska, nego se sa mnom počela šetati hodnikom. «Smiri se ... samo ćemo se malo prošetati i sve će biti u redu ...», govorila je sporim tonom i gledala me kao da nisam normalan i kao da je ništa ne razumijem. Gutajući vlastite suze, otimao sam se i molio ju: «Pusti me, pusti me...», ali nije puštala. Bio sam sve žalosniji i nekako ljući, a Ana opet tako hladna i nerazumljiva. No, tada sam joj se, nekim čudom, uspio izvući iz stiska. Pobjegao sam do raspričanih teta, čuvši iza sebe kako Ana trči za mnom. Došavši, plačući sam rekao tetama da želim ići unutra. «Evo, još malo... pa prošetaj se s Anom.», rekle su i opet me umiljato pogladile po kosi. Nakon toga sam još više plakao, a ponovo sam osjetio i čvrst stisak na nadlaktici. «Pobjegao mi je!», čuo sam zadihani Anin glas iza sebe. Tako se sve opet vratilo. Šetao sam prisilno s Anom otimajući se i plačući, ali bez uspjeha. Ipak, Ani je odjednom stigla visoka prijateljica, što je bilo dovoljno da nekako pobjegnem. Ovaj put nisam potrčao prema tetama, nego ravno u sobu. Sakrio sam se u kut iza jednog ormara, čučnuo i zajecao tiho da me nitko ne čuje: «Mama... tata... gdje ste? Hoću mami.....»...

Od toga, prošlo je osam godina i ja sjedim ovdje, za pisaćim stolom i pišem ovaj sastav. Zamislio sam se i prislonio olovku ustima. Stvarno nisam volio ići u vrtić. Nisam volio ni slušati bake kako mi govore da je djetinjstvo u vrtiću najbolje, jer mi se to činilo besmisleno i dosadno. Ali, danas razumijem tu izreku, iako nisam volio vrtić. Nekada mi se čini da sam to vrijeme trebao bolje iskoristiti, ali onda se osvrnem oko sebe. Imam sve i svašta, a mislim da mi je prije bilo bolje. Po tome se vidi kako ljudi komplicirano razmišljaju i

kako zanimljivo osjećaju. Kada su mali, žele odrasti, a kada su odrasli, žele ponovo biti mali. Dakle, nikada nismo zadovoljni svojim položajem, pa zato sada uživam u sadašnjosti, iako je lijepo ponekad pogledati slike iz djetinjstva.

Robin Paulić, VII. C

Voditelj- mentor: Marica Živković

OŠ «Dr. Franjo Tuđman»

Adresa škole: Sv. Martina 16

Beli Manastir 31300

Tel. škole: 031/ 703- 780

Elektronična pošta škole: <http://www.os-drftudjman-beli-manastir.skole.hr>